

Certs complementaments d'objecte (I)

Quan es parla dels complementaments d'objecte dels verbs, ultra els complementaments de règim directe (anomenats també acusatius: *He vist la mestressa*) i els de règim indirecte (anomenats també datius: *Agrada a molta gent*), es fa esment dels de règim preposicional, és a dir, introduïts per una preposició. Pompeu Fabra, a la Gramàtica de 1956, dedica un paràgraf (el núm. 77) a l'estudi d'aquests complementaments, que encapçala amb l'epígraf «Altres complementaments d'objecte»; i en què diu que «un nombre considerable de verbs admeten (i àdhuc alguns exigeixen) un complementament introduït amb la preposició *a* (per exemple: *accedir, procedir, contribuir...*), amb la preposició *en* (per ex.: *pensar, tardar, vacillar...*) o amb la preposició *de* (per ex.: *parlar, saber, recordar-se...*)». Seguint Fabra, doncs, admetem que hi pot haver complementaments d'objecte introduïts per tres preposicions: *a*, *en* i *de*. És ben clar que els complementaments de les oracions *Accedex a fer-ho*, *Penso en tu* i *Parlem de nosaltres*, introduïts per les preposicions indicades, són ben bé complementaments d'objecte, i que, en canvi, els de les oracions següents, bé que introduïts per les mateixes preposicions, no són d'objecte sinó circumstancials. *Ens veurem a la tarda*, *Seiem en aquest banc*, *Ve de l'altre costat*.

Al nostre entendre, l'ús de l'adjectiu «preposicional» referit als complementaments del verb és ambigu, car tant es pot aplicar al comple-

ment d'una oració com *Penso en tu*, que és un complementament d'objecte, com al d'una oració com *Seiem en aquest banc*, que és un complementament circumstancial (de lloc). I aquesta és sens dubte la distinció que importa de fer en els complementaments del verb: d'objecte i circumstancials. Hom pot dir, com Fabra mateix (Op. cit., paràgraf 81), que els complementaments introduïts amb la preposició *amb* són preposicionals, sense que aquesta denominació ens aclareixi gran cosa. El que ens importa més aviat de saber és si ultra els complementaments d'objecte introduïts per les tres preposicions *a*, *en* i *de*, n'hi ha d'introduïts amb una altra preposició, com pot ésser la preposició *amb*, que és, després d'aquelles tres, la que sembla que ha de tenir més aptitud per a exercir aquesta funció. I creiem que es pot afirmar que alguns verbs —molt pocs, això sí— demanen un complementament d'objecte introduït per la preposició *amb*, encara que aquest fet no sigui indicat a les gramàtiques ni als diccionaris: efectivament, tant el Diccionari Fabra com la Gran Enciclopèdia Catalana ignoren aquesta possibilitat. És cert que entre la idea d'instrument, contacte o companyia que concorren en una acció —que denota habitualment la preposició *amb*— i la idea d'objecte, que rep, en una certa mesura, l'acció expressada pel verb, no hi ha en tots els casos una diferència ben clara i ben marcada.

Albert Jané